

Ν. Β. ΜΑΝΙΤΑΚΗΣ.

Διευθ. τῆς

ΠΑΡΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ἐπὶ τῆς διαταγ-
ρῶσεως τῶν ὁδῶν
Πειραιῶς καὶ Γε-
ρανίου, ἀριθ. 30.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

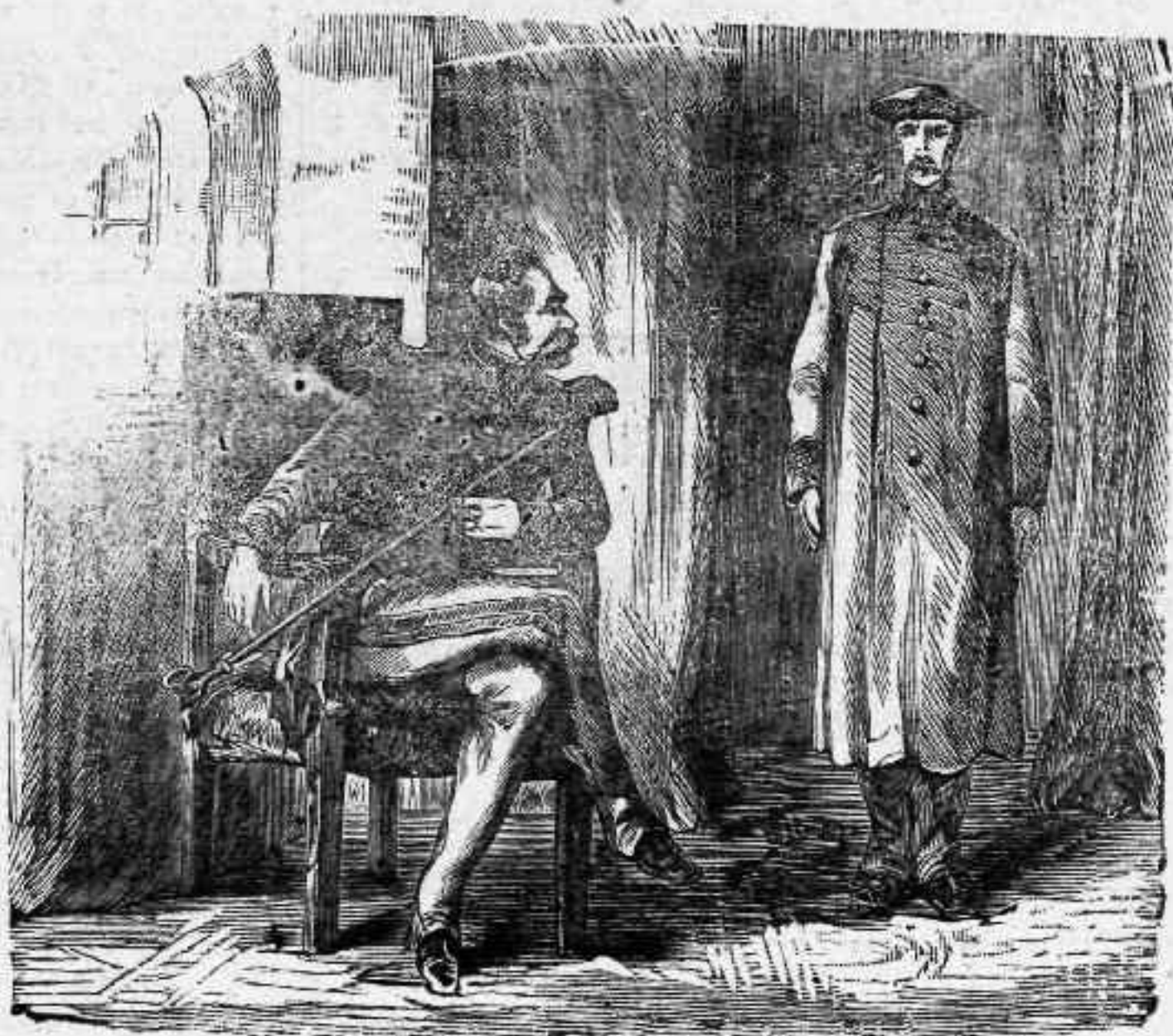
Ἐν Ἀθήναις ἑτησία δρ. Ν. 8
 » » ἑξαμ. » » 3
 » ταῖς ἑπαρχ. ἑτησία » » 10
 » » ἑξαμ. » » 6
 » τῷ ἑξωτερ. ἑτησία φρ. 15.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ῥωσικοὶ ἔρωτες Ἑμ. Γονζαλὲς, (μετὰ εἰκόνας). — Ἐν παράδειγμα (διή-
 γημα Ed. Amicis). Οἱ κύνες τοῦ Λονδίνου. — Γνωστοποιή. εἰς.

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛ. ΤΙΜΑΤΑΙ

Ἐν Ἀθήναις λεπτά 10.
 » ταῖς ἑπαρχίαις .. » 15.
 » τῷ ἑξωτερικῷ ... » 25.
 Φύλλα προηγούμενα » 50.

ῬΩΣΙΚΟΙ ΕΡΩΤΕΣ *

EM. GONZALES

VI.

Ἐξομολογήσεις Ῥωσίδος πρὸς γιγνήσκου

Ἐφρίσσον, συγκεκριμένη ἀκουσίως

* Συνέχεια τῆς ἀριθμῶν 22, 23, 24, 25,
 26, 27 καὶ 28.

ἐκ τῆς αἰτήσεως ταύτης, τῆς τίσου ἀλ-
 λοχότου ἐν τῷ στόματι τῆς Ναθαλίας.

— Νὰ μὴ τὴν ἐπιτρέψω νὰ ἐλθῇ νὰ
 μᾶς ἰδῇ; Καὶ διατί λοιπόν; Ἀὐτὴ εἶ-
 ναι στρατιώτης; Καὶ τί! εἴμεθα πχα-
 ριστοὶ; ἀίσχυνόμεθα δι' αὐτόν;

— Σιωπή, ἐξ οἴκου πρὸς τὸν Ἀλέ-
 ξανδρόν, ἐξ οἴκου πρὸς ὕμᾶ, αὐτήν,
 Βεράτσκα! Ἄν ἐλθῇ εἰς τὸ φρούριον,
 ἐχάθη, τὸ δυστυχὲς παιδίον. Σεῖς μόντ

ἔχετε τὴν δύναμιν νὰ ἐπιτύχητε παρ'
 αὐτοῦ ὅπως καθυποβλήθῃ εἰς τὴν σκλη-
 ρὰν ταύτην θυσίαν. Εἰς σὰς καὶ μόνην
 θά ὑπακούσῃ. Ἐν τῇ ἀγρία ἀπελπισίᾳ
 του, περιρροεῖ τὰς παρακλήσεις μου.
 Δὲν μὲ γνωρίζει πλέον. Ἐκλαμβάνει
 τὴν μητέρα του ὡς ἐχθράν, διότι θέλει
 νὰ τὸν σώσῃ.

— Νὰ τὸν σώσῃ! ἐπανέλαβον, οὐ-
 δὲν ἐννοοῦσα ἐκ τοῦ μυστηρίου τούτου.

Κινδυνεύει λοιπόν, αν έλθῃ εἰς τὸ φρούριον; Ἀλλὰ τοῦτο εἶναι τρέλλα!

— Τὸ ἀπηγόρευσαν! Καὶ τὸ πιστεύεις, Ναθαλία; Ἀλλὰ, τίς ἔδυνάτο νὰ ἀπαγορεύτῃ αὐτῷ νὰ ἔλθῃ νὰ ἰδῇ τοὺς φίλους του;

— Ὁ συνταγματάρχης Γουροσλώφ, ἀπάντησεν ἡ μήτηρ διὰ φωνῆς ὑποκώφρου. Ὁ συνταγματάρχης του!

— Ὁ συνταγματάρχης! — Ἐμείνα κεραυνόπληκτος, Μάρφα. Ὡς νεότης τυφλή! Ὁ Γουροσλώφ οὐδὲν ἐλπισμόνησεν. Εἶναι ζηλότυπος, μεθ' ὅλην τὴν μακράν μου προσπάθειαν, τὰς πονηρίας μου, τὴν φιλαρέσκειν μου. Τὸ θάρρος μου ἐξηντλήθη. Ἀπέκαμον παλαιούσα, καὶ κατατριβωμένη εἰς ἀγόνους προσπάθειας. Καὶ λοιπόν, θὰ εἰξεύρω ὅτι ὁ Ἀλέξανδρος εἶναι στρατιώτης, ἐλασινός, καταβιβρωσκόμενος ὑπὸ ἀνισυχίας καὶ ἄλγους, εἰς ὀλίγων βημάτων ἀπ' ἐμοῦ ἀπόστασιν. Καὶ δὲν θὰ δύναμαι νὰ τῷ ὁμιλήσω, οὐδὲ κἂν νὰ τὸν ἰδῶ. Τί νὰ πράξω; εἶπον συστρέφουσα τὰς χεῖρας.

— Νὰ μὴ δυσαρεστήσῃτε τὸν συνταγματάρχην, εἶπε ψυχρῶς ἡ Ναθαλία. Νὰ διατάξῃτε τὸν Ἀλέξανδρον νὰ μὴ ἔλθῃ εἰς τὸ φρούριον. Νὰ τὸν εἰδοποιήσῃτε ὅτι δὲν θὰ τὸν δεχθῇτε, ὅτι θὰ τὸν διώξῃτε ἂν παραβῇ τὴν διαταγὴν σας, — διότι, ἐστὶ βεβαία, θὰ ἀπειθήσῃ εἰς τὸν συνταγματάρχην, θὰ ἀπειθήσῃ εἰς τὸν πρίγκιπα Μουριάιν, θὰ ἀπειθήσῃ εἰς τὴν μητέρα του, ἀλλ' εἰς ὑμᾶς θὰ ὑποταχθῇ.

— Ναί, εἶπον πικρῶς. Καὶ θὰ πιστεύσῃ ὅτι τὸν διώκω, ὅτι εἶμαι ἀχάριστος, γυνὴ κούρη καὶ εὐμετάβλητος. Θὰ μὲ καταρασθῇ.

Εἰς ὑπρέτης εἰσῆλθε.

— Εἶναι εἰς τὴν αὐλὴν εἰς στρατιώτης, ζιτῶν νὰ ὁμιλήσῃ πρὸς τὴν ὑμετέραν ὑψηλότητα.

— Ἡ Ναθαλία ἔτρεψε σύσσωμος, ὡς γηραιὸς κλάδος σειόμενος ὑπὸ τοῦ ἀνέμου.

— Εἶναι ὁ Ἀλέξανδρος, εἶπε. Τὸ βλέπετε; Περιεφρόνησε τὰ πάντα. Ἦλθε, διακινδυνεύων τὴν ζωὴν του. Τί μέλει αὐτὸν περὶ τῆς ζωῆς του!

Καὶ μὲ ἡτένισε πλήρης δακρύων, καὶ ἠσθάνθη τὸ βλέμμα τῆς εἰσερχόμενης εἰς τὴν καρδίαν μου. Ἐδίσταζον ν' ἀκολουθήσω τὴν συμβουλὴν τῆς πτωχῆς ταύτης μητρός. Ἐπεθύμουν νὰ περιφρονήσω καὶ ἐγὼ τὴν ζηλοτυπίαν τοῦ συνταγματάρχου, ἥτις μοὶ ἐφάνετο προσβολὴ κατ' ἐμοῦ. Οἱ ὀφθαλμοί μου ἐστράφησαν μηχανικῶς πρὸς τὸ ἄλσος. Εἶδον τὸν Γουροσλώφ ἐρχόμενον ἡσυχῶς εἰς τὸ φρούριον. Ὅποιον μῖσος μοὶ ἐνέπνευσεν ἡ ἡρως καὶ σχεδὸν μαιδιῶσα μορφὴ του! Ὡ! ἂν ἐτόλμων νὰ κλείσω πρὸς

— Τὸ ἀπηγόρευσαν εἰς αὐτόν, Βεράτσκα.

αὐτόν τὴν θύραν μου, καὶ νὰ δεχθῶ τὸν Ἀλέξανδρον! Νὰ ἐκδιώξω τὸν συνταγματάρχην καὶ νὰ ὑποδεχθῶ τὸν στρατιώτην! Ἀλλὰ, ἂν ἐπραττον τοῦτο, θὰ διακινδυνεύουν τὴν ζωὴν τοῦ σωτῆρός μου καὶ τῆς μητρός του. Κατέστειλον τοὺς παλμούς τῆς καρδίας μου, καὶ εἶπον ἀπλῶς:

— Ναθαλία, ἰδοὺ ὁ συνταγματάρχης! Αὕτη ἡγέρθη ἔντρομος.

— Ὡ! εἶπεν, ἂν ἰδῇ τὸν Ἀλέξανδρον. . . .

Ὁ ὑπρέτης ἀκίνητος περιέμενε τὴν ἀπάντησίν μου.

— Εἰπέ εἰς τὸν στρατιώτην, εἶπον μετ' ἐπιπλάστου περιφρονήσεως, ὅτι ὁ πρίγκιψ εἶναι ἀπὼν, καὶ ὅτι ἐγὼ δὲν δέχομαι. Ἄν γάρ ἐπιστολήν τινα, ἀε σοὶ τὴν δώσῃ. Φρόντισον δὲ νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τῆς ὀπισθεν θύρας.

Ὁ ὑπρέτης ἐξῆλθεν. Ἡ Ναθαλία προσεπάθησε νὰ μὲ εὐχαριστήσῃ δι' ἐνὸς μαιδιάματος, καὶ ἔπεισε λιπόθυμος ἐπὶ τῆς ἑδρας.

Ἀνῆγγειλον τὸν συνταγματάρχην.

— Θεέ μου! ἐσκέφην, δός μοι τὸ θάρρος νὰ μὴ ἐπιθυμήσω τὸν θάνατον τοῦ ἀνθρώπου τούτου. Ναθαλία, εἶπον ξηρῶς, ἀπελθε νὰ παραγορήσῃς τὸν υἱόν σου. Ἐγὼ θὰ ἐξακολουθήσω τὸ πρόσωπον τῆς φιλαρέσκου μετὰ τοῦ ἀγαθοῦ τούτου Γουροσλώφ.

Κατέπιον τὰ δάκρυά μου, καὶ κατιόρωσα νὰ καταστήσω τὸ τετραγυμένον πρόσωπόν μου εὐχαρι, ὅπως ὑποδεχθῶ τὸν συνταγματάρχην, τὸν φοβερόν ταῦτον μνηστῆρα, ὅστις ἐκράτει τὴν καρδίαν μου εἰς τὰς κατακληκνίας στρατιωτικὰς χεῖράς του.

Τί θὰ ἐσκέφθη περὶ ἐμοῦ ὁ Ἀλέξανδρος, ἀγαθὴ μου Μάρφα; Ἀνὰ πᾶσαν σιγὴν τρέμω, φοβοῦμαι δυστυχῆσαι τινά, ἰομίζω ὅτι βλέπω τὸ ὄχρὸν αὐτοῦ πρόσωπον κεκολλημένον εἰς τὰς ὕαλους τοῦ παραθύρου, τὸ παράθυρον θραυόμενον, καὶ τὸν πτωχὸν στρατιώτην κατηγοροῦντά με ἐπὶ οὐτιδανότι καὶ προδοσίᾳ. Ἄ! πρέπει νὰ αἰσθάνωμαι πρὸς αὐτόν λίαν εἰλικρινῇ καὶ σφοδρὸν ἔρωτα, ὅπως ἐγὼ ἡ ὑπερήφανος καταφύγι εἰς ἀναξίας ἐμοῦ πονηρίας, ὅπως καταστῶ δούλη ἐνδὲς χυδαίου συνταγματάρχου, οὗτις αἰ περιποιήσεις βαρύνουσιν ἐπ' ἐμοῦ ὡς ἐπονείδιστος ἄλυσσος.

Φέρομεν πᾶσαι τὸ κιλίκιόν μας, Μάρφα, αἱ δὲ σιδήρινοι αὐτοῦ αἶχμαὶ σπαράττουσι τὴν καρδίαν ἡμῶν ἐν τῷ κόσμῳ, ὡς σπαράττουσι τὰς σάρκας μας ἐν τῷ κελεῖῳ.

Δυσμόνησόν με εἰς τὸ ἐξῆς, προσεγγίς ἀδελφῇ. Δὲν εἶμαι πλέον ἀξία τῶν

προσεγῶν σου, διότι ὁ ἔρως μου ἀπώλεσε τὴν ἀγνότητά του, δηλητηριασθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀμειλίχτου μίσους, ὅπερ μοὶ ἐμπνέει ὁ ὄντας τοῦ Ἀλεξάνδρου. Εἰς ἐκάστην ἡμῶν ὁ κληρὸς τῆς, Μάρφα: εἰς σὲ ὁ οὐρανός, εἰς ἐμέ ἡ κόλασις, ἥτις ἤδη καίει ἐν τῇ καρδίᾳ μου.

VII.

Ὁ ἰδιαιτέρος γραμματεὺς.

Ὁ συνταγματάρχης εἶχεν ἐκλέξει ὡς κατοικίαν του τὴν οἰκίαν πλουσίου τινὸς χωρικοῦ, ἣν εἶχε διασκευάσει ἐπὶ τὸ ἀνετώτερον. Ἐξ-ραΐσας αὐτὴν κατὰ τὸν βωστικὸν ῥυθμόν, τὴν κατέστησεν οἰκίαν πόλεως. Τὸ σύνολον αὐτῆς διετήρησε τὴν ποιητικὴν ὄψιν τῶν ἀγρῶν.

Οἱ τοῖχοι, τὸ πάτωμα, ἡ στέγη, ἐκαλύπτοντο ὑπὸ ταπήτων. Σινικὸν παραπέτασμα διεχώριζε τὸ δωμάτιον τοῦ ὕπνου, ἡ μᾶλλον τὴν κλίνην, ἀπὸ τῆς αἰθούσης τῆς ὑποδοχῆς. Παράθυρα μικρά καὶ στενά, ἔχοντα ὕαλους ἐξ ἐνὸς μόνου τεμαχίου καὶ πράσινα παραπετάσματα, ἀπεμιμῶντο τὴν κομψότητα τῶν παραθύρων τῆς Πετροπόλεως.

Γαλλικὰ καὶ τσαρρικὰ πιστόλια, μία κερκασία ῥομφαία, δύο ἢ τρία ἐγχειρίδια, — σάκκοι, πυριτοθήκαι, κτλ. ἀντικαθίσταν τὰς εἰκόνας. Ἐν τινι γωνίᾳ τῆς αἰθούσης, ἥτῃ ἡ σημαία τοῦ τάγματος. Ἐν ἑτέρᾳ, στρατιωτικὸν πυροβόλον. Ὑπὸ τὰς σημαίας, ξίφος ἀξιωματικοῦ καταδεδικασμένον εἰς ἀργίαν. Ἐπὶ τέλους, ἐν μέσῳ τσιμβουκίων καὶ καπνοθηκῶν, κοραλλίσις κεκοσμημένων, ὁ στρατιωτικὸς κώδιξ, ὁ κανονισμὸς τῶν νοσουλλέκτων, Ἐγχειρίδιόν τι χειρισμοῦ τοῦ πυροβόλου, καὶ . . . πυκνὴ ἀτμοσφαῖρα καπνοῦ! Ἦτο ἐν ἐνὶ λόγῳ αἰθούσα χωρικοῦ ἐν στρατιωτικῇ στολῇ, οὐδὲν πλέον, οὐδὲν ἑλασσον.

Ἀπὸ τινος, δέον νὰ τὸ ὁμολογήσωμεν, παρὰ τὰ ὕλικά ταῦτα σημεῖα τοῦ στρατοπέδου, τῆς αὐστηρότητος τῆς ὑπηρεσίας καὶ τῶν χονδρεϊδῶν ἔξεων τοῦ στρατιώτου, εἶχον ὀλισθήσει ἀντικείμενά τινα πολυτελείας, ἄξια τῶν νέων τοῦ συρμοῦ τῆς Πετροπόλεως.

Οὕτω, ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἐν ᾗ ἔκειντο φύρδην μίγδην οἱ κατάλογοι τοῦ συντάγματος, ἡ στρατιωτικὴ ἐφημερίς καὶ σπουδαῖα ἐγγράφα πρὸς ὑπηρεσίαν, ἡραπτε καὶ τὶς καθρέπτης, λίαν συνεχῶς ὑπηρετῶν τὸν κύριόν του, καὶ ὑπ' αὐτὸν ἐφαίνοντο ἀνοικταὶ αἱ σελίδες γαλλικοῦ μυθιστορήματος, ῥωσιστὶ μεταπερρασμένου, ὅπερ ἡ πριγγίπησα εἶχε δανείσει τῷ συνταγματάρχῃ. Ἀλλ' ἔτε

πλέον: ψαλίδες, μαχαίριδια διά τού; δυνακας, ριχλαιοι κραυγάζοντες πλήρη; άρωματικών ούσιων, ίγγειον εκ πορσελλάνης, περιεχον θαυμασίον παριτινόν μύρον, και μυρία άλλα εκ των αναποφύκτων εις φιλάρεσκον του δεκάτου έννάτου αιώνος. Μή εκπλήττοσθε! 'Ο συνταγματάρχης δέν έκτενίζετο πλέον και' επιφάνειαν, ως πράττουσι συνήθως οί βώσσοι στρατιωτικοί, και άφινε τας παραγναθίδας του να αλζάνωσιν όλίγον τι πλέον του διατεταγμένου. 'Επί τέλους προσεπάθει να ποικίλῃ όπω το δυνατόν την άυστηρότητα της στρατιωτικής στολής διά της έκτεθληγμένης καλαισθησίας του πολιτικού ένδύματος.

"Οτε έπεσκέπτετο τόν πρίγγιπα, έτόλμα να θέτῃ μικρόν τι περιλαίμιον, περισφιγγον τόν μέλανα λαιμόν του ως άργυρά ταινία. 'Αφινεν άνοιχτόν τόν χιτῶνά του, όπως φαίνεται τό ύπ' αυτόν γυμνάσιον, λευκόν ως ή χιών των στεππών. 'Η χρυσή άλυσος του ώρολογίου του συνεδνάζετο έντέχνως μετά των ταινιών και των περασμάτων του, εις τρόπον ώστε τό στήθος του έφαινετο θαυματουργός; ειχών άγιου. Αί έπωμίδες του... αλλά την λεπτομέρειαν ταύτην είχεν άπαλείψει εκ του καταλόγου τού ήματισμού του.

Πρωίαν τινά ό συνταγματάρχης έπινε τό τέϊον, έν τη αίθούσῃ, ήν άνωθι περιεγράψαμεν. Καθήμενος ένώπιον τού καθρέπτου του, εκάπνιζε διά τού τουρκικού τιμδουκίου του, χωρίς όμως να σκέπτεται και τας μετά τούτου συνδεόμενας ένδόξους άναμνήσεις. 'Η κεφαλή αυτού και τό σῶμα εκλινον νωχελώς προς τά όπισω, έφαινετο δέ βεβουλισμένος εις εύχρεστον και άόριστον λήθηχρον. 'Ω ευροπόλει! 'Ενίοτε, σπανίως, και κατ' άνισα διαστήματα, έξεπεμπεν εκ τού λυλά του τιμδουκίου του σύννεφα καπνού, τούτο όμως όπως εύχαριστήσῃ τόν άργούντα νούν του, και ακολουθῇ διά των βλεμμάτων τόν έλικοειδώς άνυψούμενον καπνόν.

Μεγάλη εύτυχία δέον να έπῆλθεν εις τόν συνταγματάρχην, λίαν θελκτική εικών να ένψύχωνε τόν έρίζοντα του βίου του, όπως καπνίζῃ με ά της άνατολικής ταύτης νωχελείας διά τού τουρκικού τιμδουκίου του, και όπως παραδίδεται εις έκστασιν αξίαν ραχητικού άποράγου ή χασιράγου.

Και τῷ όντι, ή τύχη του Γουροσλώφ είχεν ύποστή πλήρη μεταμόρφωσιν έν τη ώραία μορφῇ, μετά τόν θάνατον του Τσερτοκόφσκη, μετά την άποθάνμισιν του 'Αλεξάνδρου, διαγραφέντος εκ τού καταλόγου των εύγενών και εκ σφενδονισθέντος έκτός πάσης στρατιωτικής ίεραρχίας.

'Η μεταμόρφωσις, ήτις εκάλλυνε την χυδαίαν οίκαν του βώσσου χωρικού, κατεδείκνυν άλλως, ως και ή εύχαις συμπεριφορά του συνταγματάρχου, την γόησσαν εις ήν ώφείλοντο τά θαύματα ταύτα. Τά πάντα εμπρότερον — και κύτος έτι ό καθρέπτης. έρ' εύ συχνάκις ό πτωχός Γουροσλώφ έριπτε τά βλέμματα — ότι ό έντιμος παλαιστής ήτο πλέον ό ήρως, ή τό παίγνιον της ώραίας Βεράτσκας.

Από της κατάρτης του σημασιόφρου, ό συνταγματάρχης δέν έπαυσε μεταδίδειν πάσαν έσπέραν παρά τῷ πρίγγιπι Μουριάιν, ή δέ νέα πριγγίπησσα άντί να φαίνεται δυσχεστευμένη βλέπousα αυτόν, ως άλλωτε, άπεδείκνυε μεγίστην εύχαρίστησιν όταν αυτός συγκατετίθετο να πίνῃ τό τέϊον παρ' αυτή. 'Ο έραστής ούτος δέν εκράτει εις τας χειράς του την τύχην του 'Αλεξάνδρου, ή δέ Βεράτσκα δέν είχεν άποκτήσει εις τόν έσχατον βαθμόν την βαθειαν εκείνην διπλωματίαν, ήτις χαρακτηρίζει τας γυναίκας της έλληνικής και σλαυικής φυλής. Εν ταίς χώραις, όπου έπικρατεί δεσποτικόν σύστημα, σχετική τις δουλεία καταπιέζει τας ψυχάς και ή λεπτοτέρα ύποκρισία καθίσταται άναγκαιόν όπλον άτομικής ύπερασπίσεως.

Άλλως, άν ή συνείδησις της Βεράτσκας ήλεγχεν κύτην διά τας εύφυείς κολακείας της, τας δολίας περιποιήσεις της, τας πονηράς γοητείας της, όν έποιείτο χρῆσιν, όπως περιβάλλῃ τόν άρεστή συνταγματάρχην δι' αλύτων δεσμών, όμοίων προς εκείνα, δι' όν οί άγριοι δεσμεύουσι τούς αίγμαλώτους τιον, ή νέα κόρη δέν έδίσταζε να έπατά αυτή έκυτήν... Δέν έπίστευεν ότι έν ργεί ούτω δι' άγάπην της πτωχής Ναθαλίας; Δέν κατεβιδάζετο προς άλλον σκοπόν να παιζῇ τό πικρόν τούτο μέρος; 'Αλλ' έπειδή ή άνθρωπίνη καρδιά είναι πάντοτε εις τό άκρον φίλνυτος, και εις αυτούς έτι τούς ύψηλότερους πόθους της, λίαν σπανίως έναγκαλιζεται τόσω εγκαρδίως την ύπόθεσιν εκείνων, οτινας είναι πρό, αυτήν οδιδάφοροι, — έπιμένω πιστεύων, ότι ή εύφυής Βεράτσκα είργαζετο δι' ίδιον αύτης λογαριασμόν, ότι ένώπιον του συνταγματάρχου άνέπτυσσε την θαυμασίαν έπιστήμην των μεθαινοτήτων, ήτις άποτελεί αυτήν την ούσίαν της γυναικείας ίσχύος: την επιτηδείαν και μυστηριώδη πρόκλησιν, ήτις άποτελείται, ότι μέν εκ της έγκαιρου άφαιρέσεως του χειροκτίου, ή της νωχελούς προτάσεως λεπτοφυούς ποδός, ζητούντος όηθεν την θελκτικήν πακτούφλαγ, ότε δέ εκ της άφελοδς όμολογίας ότισα; είδε μακρόθεν και ότι ήλπιζε να σῇ ίδῃ.

Πῶς τό συμφόνον άρά γε μόνον ίκατευσούνη; μητρός, ή Βεράτσκα έριπτεν ένίοτε προς τόν συνταγματάρχην, έν μέσῳ πολυπληθοδς συναναστροφῆς, λόγον τινά, όστις δι' αυτόν και μόνον είχε σημασίαν, και έμέθυσκε την ψυχήν του, άναπολύν εις αυτόν λεπτομέρειάν τινά της έν οικειότητι γενομένης συνδιαλέξεως κατὰ την προτεραιάν; 'Α γυναίκες! δαίμονες πονηροί και θελκτικοί, πότε όκ παύσητε πυρπολοῦσαι τας όφελείς καρδίας διά των από των ροδίνων χειλίων σας άσυνέτως έξακοντιζομένων σπινθήρων;

'Η πριγγίπησσα, καθιστώσα τόν συνταγματάρχην τόσω εύτυχῇ, διά των πλαστῶν αυτής θωπειών, ήτο πράγματι λίαν ένοχος, διότι ό Γουροσλώφ, τεθαμβωμένος εκ της άκαταμαχῆτου ταύτης γοητείας, έπιπτεν άνευ δυσπιστίας εις τας παγίδας, άτις έστηνεν αὐτῷ ή γόησσα. 'Ω; εκ τούτου και αυτή έροδείτο ένίοτε διά τόν λίαν εύκολον τούτον θείκημόν της και εσκέπτετο την εκ τού εύδαίμονος τούτου όνείρου, δι' ού έσακχύλιζε τόν συνταγματάρχην, φοβερὰν εφύπνισιν. 'Αλλ' εκάστη νέα έρωτοτροπία, εκάστη νέα πονηρία ώρέλει τόσον τόν δυστυχῇ σημασιόφρον, ώστε δέν άπεράνιζε να τῆς εγκαταλείψῃ.

'Η γοητεία μειδιώντος και τρυφερού βλέμματος ύπεχρέωσε τόν Γουροσλώφ να μεταφέρῃ τόν στρατιώτην εις τό εύλεκτόν σῶμα. 'Εν συνδιαλέξει περιπαθεῖ, έν ή ή πριγγίπησσα έζῆρε τά θέλητρά των τραυμάτων και της λευκοφαίου κόμης, έκαμε να γεννηθῇ εις τόν συνταγματάρχην ή ιδέα όπως εκλέξῃ τόν Βρονίνην — ούτως εκαλείτο τότε έν τῷ στρατῷ ό 'Αλεξάνδρος — ιδιαίτερον αὐτοῦ γραμματέα. 'Επί τέλους, κατόπιν ύποσχέσεώς τινος, ήτις εκολάκευσε λίαν τόν συνταγματάρχην, ή Βεράτσκα παρεκάλεσεν αὐτόν να όμιλήσῃ ύπέρ του 'Αλεξάνδρου προς τόν Τσάρον. Και ό πτωχός άνυπόπτως, έτόλμησε να ίκατεύσῃ τόν βλάζ, αὐτοκράτορα, διότι τό σρατήγημα της Βεράτσκας ήτο λεπτότερον και πολυπλοκώτερον ίστοῦ πράχνης. 'Εκτοτε ό πρώην σημασιόφρος ήδύνατο να έλπίζῃ, ότι — μετά τό τέλος της ύπηρεσίας αὐτοῦ ως στρατιώτης — ήθελεν επανέλθει εις τας τάξεις των εύγενών και άνακτῆται τόν βαθμόν αὐτοῦ και τό όνομα.

'Ο έρωτευμένος συνταγματάρχης, μετά την ύπόσχεσιν της Βεράτσκας, έζήτηε τό μέσον όπως την πείσῃ να πραγματώσῃ και όσον τάχιον αὐτήν, ως δέ έφραττεν εις πάτας τας κρισίμους εποχάς τού βίου του, είτε ότε έρόρμα έριππος ύπό τά όδοῦζια της Δειψίας, είτε ότι διέσπα τῆς γαλλικής φαλαγγας έν Βερεζίτ, συνεδνυλεύθη και την

φορὰν ταύτην τὸ μαγικὸν τοῦ τσιμπούκιον.

Ἀφοῦ δὲ ἀπετίναξε τὸν κατέχοντα αὐτὸν λήθαργον, ἀφοῦ ὑπελόγησε τὰ ὑπὲρ καὶ τὰ κατὰ τοῦ τολμηροῦ σχεδίου του, ἔθετο αὖθις δι' ἐκταστικὴν φωνήν, ἀπὸ ὅπως ἡμερῶν, τὰ αὐτὰ ἀδιόλυτα προβλήματα:

— Πῶς προσφέρει τις τὴν χεῖρα καὶ τὴν καρδίαν του; Πῶς λέγει: σὰς ἀγαπῶ; Πῶς θὰ τολμήσῃ νὰ εἰπῇ τοῦτο εἰς πριγγίπηςαν... εἰς νέαν κόρην... τόσῳ κομψῇ, ἥς τὰ θέλητρα περιβάλλονται διὰ τῶν ροδεῶν ἐπάλξεων τῶν καλουμένων: εὐφραδία; Πῶς νὰ ὑπαινιχθῇ τις εἰς αὐτὴν τὸν ἔρωτά του; Πρέπει νὰ πέσῃ εἰς τοὺς πόδας της; Ἀλλὰ ἡ φιλόσοφος αὕτη ταπεινὸς δὲν ἀρμόζει εἰς τὴν ἡλικίαν μου. Πρέπει λοιπὸν νὰ διακινδυνεύσω ἀπλῶς μίαν διακήρυξιν;... Ἀλλὰ, θὰ ἦμαι ψυχρὸς, παγωμένος, γελοῖος ἴσως, καθ' ὑπερβολὴν φυσικῶς... Ὡς ἦτο καλλίτερον νὰ γράψω πρὸς αὐτήν...

Ἡ τελευταία αὕτη ιδέα προσμεδίχασεν αὐτῷ. Ἐκρότησε γηθοσύνως τὰς χεῖρας. Ἀλλ' αἶφνης ἐσκυθώπασε καὶ ἐπανελάβε:

— Ἀλλ' εἰς τὰς κυρίας ταύτας τῆς ὑψηλῆς ἀριστοκρατίας γράφουσι ποτε τοιαύτας ἐπιστολάς ῥωσιστί; Ὡς ἦτο παράδοξος πάντων τῶν παραδεδογμένων, τῆς γαλλικῆς ἐθιμοταξίας! Διαβουλευμένη ἐθιμοταξία, ἥτις ἐπιβάλλει καὶ εἰς ἡμᾶς ἔτι τοὺς ἀρχαίους στρατιώτας τὰς ὁρέξεις καὶ τὰ ἤθη τῶν ἐχθρῶν μας! Δὲν εὐρίσκω λοιπὸν πάντοτε ἢ τὸ γελοῖον ἐνώπιόν μου, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τοῦ ἔρωτός μου; Καὶ τὸν ἔρωτά τοῦτον, οὐτινος ἢ Βεράτσκα ἐδέξατο ἔδη τὴν σιωπηλὴν ὁμολογίαν, δὲν δύναμαι νὰ φανερώσω, καὶ τοι ἀπ' αὐτοῦ ἐξαρτᾶται ἡ εὐτυχία μου;

Ἀπροσδόκητος ὁμοῦς ιδέα ἐπῆλθε τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰς τὸν συνταγματάρχην. Ἀφῆσε τὸ μακρὸν τσιμπούκιόν του, περιεπάτησε μὲ μεγάλα βήματα, καὶ περιῆλθε πολλάκις τοῦ κοιτῶνά του πλήρης βιαίως ταραχῆς, ἣν μάρτυς τις ἀγνοῶν τὴν αἰτίαν θὰ ἀπέδιδε βεβαίως εἰς πικραφροσύνην.

— Ναί, τοῦτο εἶναι, ἐπανελάβε. Δὲν ἔχω πρόχειρον τὸν νέον μου γραμματέα; Ὁ Βρονίνης οὗτος πρέπει νὰ εἰξέυρῃ γαλλικά, ἡ μήτηρ του ἔκαμε πολλὰς δι' αὐτὸν θυσίας, ὅπως τὸν μάθῃ γράμματα. Πρέπει λοιπὸν νὰ ἔμαθε πῶς γράφουσιν εἰς τοιαύτας περιστάσεις οἱ Γάλλοι, καὶ δύναται νὰ μὲ σώσῃ τοῦ γελοίου, ὅπερ μοῦ κρατεῖ κλειστά τὰ χεῖλη, ὅπερ μὲ περιορίζει εἰς τὸ παρελθόν, ἐνῶ ἐγὼ θέλω νὰ προχωρήσω εἰς τὸ μέλλον. Αὐτὸ εἶναι. Ὁ Βρονίνης θὰ

γράψῃ τὴν πρὸς τὴν πριγγίπηςαν ἐπιστολήν μου.

Καὶ ὁ Γουρσλὼφ ἐσήμανεν ἀμείσως, ὅπως ἔλθῃ ὁ γραμματεὺς του. Ἐῖτα καταπραῦνθεὶς ἐκ τῆς παροδικῆς ἐξέφυσής του, ἐκάθισεν αὖθις καὶ ἐλάβε στᾶσιν ἀξίαν τῆς ἀποστάσεως, ἥτις ἐξώριζεν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ στρατιώτου. Λαβὼν δὲ τινα ἐφημερίδα προσποιεῖτο ὅτι ἦτο βεβουλισμένος εἰς τὴν ἀνάγνωσιν. Ἡ θύρῃ ἠνεώχθη. Ὁ συνταγματάρχης ἀνεσκήρτισεν ἐκ χαρᾶς, ἀλλ' ἐσκυθώπασεν ἡμέσως ἰδὼν μόνον τὸν ὑπασπιστὴν του.

— Ἐτιμᾶναι, συνταγματάρχα; ἠρώτησεν οὗτος τὸ μειδίαμα ἔχων εἰς τὰ χεῖλη, καὶ διὰ τοῦ σεβασμοῦ τοῦ ὑφισταμένου, ὅστις δι' ὅλων τῶν δουλικῶν μέσων ζητεῖ νὰ ἀρτίσῃ εἰς τὸν ἀνώτερόν του.

— Ἀναμφιδόλως, ἀλλὰ δὲν προσεκάλουν σὰς, ἀπήντησεν ὁ συνταγματάρχης, διὰ ξηροῦ τόνου. Σαῖς εἰσθε ἀξιωματικῶς, καὶ δὲν προσκαλοῦσι, φρονῶ, διὰ τοῦ κώδωνος ἡ τοῦ ὑπηρετάς καὶ τοῦ στρατιώτου.

— Σύγγνωτε, συνταγματάρχα, ἐπανελάβε ὁ ὑπασπιστὴς ἀπαθὴς καὶ ἀκίνητος, σύγγνωτε τὸ ὑπερβολικὸν τοῦ ζήλου μου. Περιμένω τὰς διαταγὰς σας.

— Στείλατέ μοι τὸν νέον μου γραμματία, τὸν Βρονίνην. Τὸν γνωρίζετε...

— Ἀμέσως, συνταγματάρχα.

Ἦδη ὁ Γουρσλὼφ, κατειλημμένος ὑπὸ τῆς ιδέας του, ἐσκέπτετο χάρις εἰς τὴν ἐξοχὴν ὑπηρεσίαν, ἣν περιέμενε παρὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου, νὰ μὴ φερθῇ πρὸς αὐτόν, ὡς συνήθως φέρονται πρὸς τοὺς στρατιώτας, ὅτε ὁ ὑπασπιστὴς ἐπνεύλαβε μετὰ μελιρρύτου φωνῆς:

— Δὲν εἶναι, συνταγματάρχα, ὁ νέος σκναιοφόρος, ὅστις ἐπρόκειτο τὸ παρελθὸν ἔτος, καθὰ ἐλέγετο, νὰ νυμφευθῇ τὴν πριγγίπηςαν Μουριάκιν;

Ὁ γέρον ἐρωτευμένος, εἰς τὴν δολίαν ταύτην ἀποτροπὴν, ἥσθαι-θη τὸ πρόσωπόν του ἀνάπτον καὶ ἐσφιγξέ τὸν ἥλεκτρον τοῦ τσιμπούκιου του διὰ τῶν ὀδόντων τόσῳ σφιγκτά, ὥστε μικροῦ ἐδέχετο νὰ τὸ θραύσῃ. Ἀλλὰ κατέστειλε τὴν ἀγανάκτησίν του, εἶδε λοξῶς τὸν ἀξιωματικόν, προσποιούμενος ὅτι ἐξακολουθεῖ ἀναγινώσκων, καὶ προσέθετο μετ' ἀλλοκότου μειδίαματος:

— Ναί, ἀλλὰ σήμερον ὁ στρατιώτης Βρονίνης δὲν νυμφεύεται πλέον!

Καὶ ὁμοῦ ἐστενωχωρεῖτο λίαν, ὅθεν ἐγερεθεὶς ἐπανελάβε μετὰ θυμοῦ:

— Πιστεύω ὅτι ἔδωκα ὑμῖν τὰς διαταγὰς μου, κύριε. Τί περιμένετε;

Ὁ ὑπασπιστὴς προσέκλινε καὶ ἐξῆλθε.

Ὁ Γουρσλὼφ ἀνέπνευσε τότε ἐλευθέρως. Ἐσεύετο τὴν φαιάν αὐτοῦ κεφαλὴν, ὡς λέων κεντηθεὶς ὑπὸ μύα, δηλητηριώδους πλήττει τὰς πλευράς διὰ

τῆς οὐραῆς του. Σταγὼν χολῆς εἶχε πέσει ἐπὶ τῆς εἰς τὸν ἔρωτα ἀνοιγομένης καρδίας του, ὑπομνήσασα αὐτῷ ὅτι ἐζητεῖ νὰ λησμονήσῃ, — ὅτι δηλὰ δὴ ὁ σκναιοφόρος ἐνομιζέτο ὡς μνηστὴρ τῆς πριγγίπηςας. Εἰς λόγος ἤρκεσεν ὅπως ἀναζωπυρήσῃ ἐν αὐτῷ τὴν ἀνάμνησιν τοῦ κυπέλλου τοῦ τεύου, τὰς ἱεσίας τοῦ πριγγίπου, τοὺς φόβους τῆς Βεράτσκα, τὰ δάκρυα τῆς Ναθαλίας, ἀπάσας ἐν γένει τὰς συμπαθείας, ὧν ἀντικείμενον ἦτο ὁ Ἀλεξάνδρος. Ἦδη ἐλησμονεῖ τὴν ὑπηρεσίαν, ἣν περιέμενε παρὰ τοῦ νέου, ἐβλεπεν ἐν τῷ δυστυχί τοῦτο ἐχθρόν, χάρις τῷ θεῷ, καταστάντα δοῦλόν του. Ὁ οἶκτος ὥχετο ἀπὼν ἐκ τῆς καρδίας του. Κατεβίβρωσκετο ὑπὸ πικραφροσύνης, ἥθελεν ἰσχυρῶς ὦν νὰ κατασυντρίψῃ τὸν ἀσθενῆ, διὰ τῆς καταφανοῦς καὶ ὕλικῆς ὑπεροχῆς του, ὅπως ἐκδικηθῇ κατὰ τῆς ἡθικῆς ὑπεροχῆς τοῦτου. Καὶ ὁμοῦ, μεθ' ὅλην τὴν χυδαίαν ζηλοτυπίαν, ἥτις κατεβίβρωσκε τὴν καρδίαν του, ὡς ὁ χιτὼν τοῦ Κενταύρου ἐφλεγε τὸ σῶμα τοῦ Ἡρακλέους, ὁ συνταγματάρχης ἀπεφάσισε νὰ δειχθῇ πρὸς τὸν Βρονίνην ὑπὸ τὸ προσωπεῖον πατηλῆς ἀδιαφορίας.

Ὅτε ὁ ὑπασπιστὴς ἠνέφξε τὴν θύραν, ὅπως εἰσέλθῃ ὁ στρατιώτης, ὁ Γουρσλὼφ εἶχε καθήσῃ πάλιν. Ἦτο ἀνελαιμοδέτου, καὶ ἐν πλήρει ἀτημελησίᾳ ἐνδουμασίας. Ἀλλὰ τοῦτο ἐφάνη αὐτῷ προσφορώτερον, ὅπως προσθέσῃ εἰς τὴν μεγαλοπρεπῆ σπουδαιότητά του. Ἐρρόφα ἡσύχωσε τὸ τεῖόν του, ἐρρίψεν εἰς τὴν θύραν ἐν βλέμμα, προδίδον τὸ χλευαστικὸν αἰσθημα τοῦ θριάμβου, ὑπὸ τὴν προσποιημένην ἀδιαφορίαν, δι' ὅρους δὲ ὑπερηφάνου νοχελείας. Ἐφερε δις ἢ τρίς τὸ τσιμπούκιόν του εἰς τὸ στόμα καὶ ἐρρόφησεν ἱκανὴν ποσότητα καπνοῦ.

Ὁ στρατιώτης εἰσῆλθε.

Δὲν ἦτο ὁμοῦς ὁ συνήθης στρατιώτης — ὁ ῥώσος στρατιώτης, ὅστις ἀπὸ τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν νεοσύλλεκτος ἀναχωρεῖ ἐκ τοῦ χωρίου του, τηρεῖ τὴν σφραγίδα ἀγρίας ἀπελπισίας καὶ τὴν ἀπαθῆ ἀκρίαν τῆς ζωῆς; — δὲν ἦτο ὁ ἀμαθὴς δοῦλος, ὁ ἀφωσιωμένος εἰς τὴν μάλλον ἀπόλυτον ὑποταγήν. — Τὸ πρόσωπον τοῦ Ἀλεξάνδρου δὲν ἐξέφραζεν, οὔτε ἱεσίαν, οὔτε φόβον, οὔτε ἀπειθειαν, οὔτε χαμέρπειαν. Ἦτο πάντοτε ὁ αὐτὸς νεαρὸς καὶ κρυφὸς σκναιοφόρος, ὃν ποτε ἐγνωρίσαμεν. Ἡ στολὴ τοῦ στρατιώτου ἐδίδεν αὐτῷ μόνον ἰδιαιτέρον τι θέλητρον, μελαγχολικὴν καὶ ῥεμβώδη ἐκφορσιν, — ἥς χωρὶς νὰ τὸ ἐννοεῖ ὁ συνταγματάρχης ὑφίστατο τὸ ἀλλόκοτον γόητρον.

— Διὰ τὸν χωρικόν, τὸν ἀποσπώμενον ἀπὸ τῆς ἐστίας του καὶ μεταμορ-

φούμενον εἰς ἥρωα διὰ τοῦ χροῦτος, εἶναι φρικῶδες νὰ ἀπέρχεται ὅπως φανερῶν, ὑπάρχον εἰς ἀπλὴν διαταγὴν, εἰς ἀπλὸν σημείον τοῦ ἀρχηγοῦ του, καὶ ἀγνοῶν ποῦ θρηνεῖ ἡ γυναιὶα μήτηρ του, ποῦ προσεύχεται ἡ μηστὴρ του, ποῦ περιμένουσιν αὐτὸν οἱ φίλοι του! Οὗτος αἰσθάνεται ὅτι μετεβλήθη εἰς μηχανήν, ἥς ἡ ἀτομικὴ τύχη δὲν ὑπολογίζεται. Ἀλλ' ὁ Βρονίνης ὡς ἐκ τῆς καταγωγῆς καὶ τῆς διακεκριμένης ἀνατροφῆς του, εἶχεν ἐξευγενίσει τὴν ιδέαν ταύτην τῆς δουλείας καὶ τῆς στρατιωτικῆς ἀπομονώσεως. Ἡ εὐγένεια τῶν αἰσθημάτων του, ἡ ὑπεροχὴ τοῦ νοῦ του, ἐξυμνίζον τὴν πτωχὴν στολὴν του. Ἰσως εἰς τὴν ἀνωμαλίαν ταύτην δυνάμεθα ν' ἀποδώσωμεν τὴν ἀλγεινὴν καὶ ταπεινωτικὴν θέσιν, ἥς ἡ παρουσία τοῦ συνταγματάρχου ἐπέβαλλεν εἰς αὐτὸν τὰς ἀπεριγράπτους, καὶ τοι εὐνοήτους, ἀγωνίας.

Ὁ Βρονίνης ἐπαρουσιάσθη λοιπὸν εἰς τὸν συνταγματάρχην ὑπὸ τοιούτων ἀλγεινῶν κατεχόμενης αἰσθημάτων. Μετὰ τὸν τυπικὸν στρατιωτικὸν χαιρετισμόν, μέινας εἰς τὴν ὑπὸ τῶν στρατιωτικῶν κανονισμῶν ὀριζομένην θέσιν, εἶπε κατὰ τὸν τύπον:

— Ἐχω τὴν τιμὴν νὰ παρουσιασθῶ εἰς τὴν ἡμετέραν εὐγενὴ ὑψηλότητα!

Καὶ ὁ στρατιώτης ἀκίνητος ὡς ἀγάλμα περιέμενεν ὅπως ἡ εὐγενὴς ἐκείνη ὑψηλότης καταδεχθῇ νὰ τῷ ἀπαντήσῃ καὶ δώσῃ αὐτῷ τὰς διαταγὰς τῆς.

Ἀλλ' ὁ Γουρσλώφ ἦτο ἐστραμμένος πρὸς τὸν ὑπασπιστήν, καὶ ἀναμφιδόλως ὅπως θριαμβεύσῃ κατὰ τοῦ γοήτρου, ὁ περ ἀκουσίως ὤφιστο πρὸς ἄλλων τὴν ἐμφυτον κομψότητα τοῦ στρατιώτου πρὸς τὴν ἀδιόρθωτον αὐτοῦ γυδαιότητα εἶπεν αὐτῷ ἀποτόμως:

— Πράγματι εἶναι ὁ σημασιόφορος, ὅστις τὸ παρελθὸν ἔτος ἐσύχναζεν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς περιγυιότητος... ὅστις ἔσχε τὴν ἀφοσίωσιν νὰ προσκαλέσῃ τὸν ἀνώτερόν του... καὶ πρὸ πάντων τὴν ἀνεπιτηδευσίαν νὰ τὸν φονεύσῃ.

Ὁ ὑπασπιστὴς προσέκλινε, χωρὶς οὐδὲν καὶ βλέμμα νὰ ρίψῃ ἐπὶ τοῦ Βρονίνης οὕτως τὸ πρόσωπον ἐξ ὧχρῶ κατέστη πελιδνόν.

Ὁ συνταγματάρχης, εὐχαριστήσας ἐκ μικρᾶς ταύτης ἐκδηλώσεως, καὶ μὴ βλέπων πλέον ἐνώπιόν του ἢ τὸ μεμετρημένον βῆμα καὶ τὴν ἀρμόζουσαν τῷ στρατιώτῃ στάσιν, ἐσκέφθη ὅτι ἡ τύχη τὴν ἐρριψε πολλὰς χιλιάδας μελλίων μακρὰν τῆς περιγυιότητος, ἐσκέφθη ὅτι οὐδὲν εἶχε πλέον νὰ φοβῇ ἐξ ἐνὸς Βρονίνης, ὅστις θὰ ἦτο πλέον γελῶν ἀνερκατὴς του, — καὶ βραχυδὸν ἐπανήλθεν εἰς τὰ πρῶτα αὐτοῦ αἰσθήματα. Ὁ Γουρσλώφ εἶχεν ἀγαθὴν καρδίαν, καὶ

μεθ' ὅλην τὴν συμφύρον, ὅπερ εἶχε νὰ διητηρήσῃ τὸ. Ἀλέξανδρον ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερον χρόνον εἰς τὰς τάξεις τῶν στρατιωτῶν του, ὥς κτερεῖν εἰλικρινῶς τὴν τύχην του. — Στραφεὶς δὲ πρὸς τὸν στρατιώτην εἶπε μετ' ἐπισεικίας, ὡς ἂν εἰ ἀνεγίνωσκεν εἰς τὰ ἄδυτα τῆς καρδίας του:

— Τὰ πάντα εἰς διορθώσιν, νῆε. Μεθ' αἵρετον ἔχομεν γενεὴν ἐπιθεώρησιν. Μετὰ τὴν ἐπιθεώρησιν ταύτην, δύνασαι ὅταν θέλῃς νὰ μεταστῇς ὅπως εἶδες τὴν μητέρα σου.

Ὁ Βρονίνης προσέκλινεν εἰς σημείον εὐχαριστίας.

— Μόνον, ἐξηκολούθησεν ὁ συνταγματάρχης, μετὰ ὅρους ἀδιαφορίας καὶ ἀγαθότητος, ὅπερ θὰ περιποιεῖ τιμὴν εἰς τὸν τιμιώτερον διπλωμάτην τῆς ῥωσικῆς γυνωμείας, σὲ συμβουλεύω νὰ μὴ μεταστῇς παρὰ τῷ πρίγγι. Πιγυαίει ἐκεῖ πολὺς κόσμος· θὰ σὲ ἰδῶσι, θὰ γίγῃ λόγος, καὶ θὰ ἐπιβαρυνθῇ ἡ θέσις σου. Σὲ συμβουλεύω πρὸς τὸ συμφέρον σου.

Ὁ Ἀλέξανδρος ὑπεκρίθη, ὅσον ἡθύναιτο κάλλιον, ὑπὸ τὴν στρατιωτικὴν ἐπάθειαν, τὸ μέγα κακόν, ὅπερ ἐπροξένουν αὐτῷ οἱ προσκνεῖς οὗτοι λόγοι· ἐκούσαι τινες φρικαίαις ἐπρόδιδον μόνον τὸ μαρτύριον, ὅπερ ὤφιστο, ἀλλὰ τὸ ψυχρὸν αὐτοῦ ἐξωτερικὸν ἐξηπάτησε τὸν συνταγματάρχην, ὅστις οὐδὲν ἐμάντευσεν. Ἀπὸ τὴν παρετήρησεν οὗτος καλῶς ἀπὸ καραλῆς ἄχρι ποδῶν, ἐπανελάβε μειδιῶν:

— Πρέπει ὅμως νὰ σὲ δώσω ἐτι ἀγχιθὴν τινα συμβουλὴν, πτωχέ μου Βρονίνη.

Καὶ ὁ Γουρσλώφ ἐγερθεὶς, ἔθετο οἰκείως τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ στρατιώτου.

Ὁ στρατιώτης, μεθ' ὅλην τὴν καθολοῦσαν αὐτὸν εἰς τὸ ἔδαφος πειθαρχίαν, μικροῦ ἐδέχσε νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν ἀγανάκτησιν καὶ τὴν ὀργήν του, ἀλλὰ κατῴρθωσεν νὰ καταστείλῃ τοὺς πυρετώδεις παλμούς τῆς καρδίας του, ἐνῷ ὁ συνταγματάρχης ἐξηκολούθη παρατηρῶν αὐτόν.

— Τὸ ὄρασμα τοῦτο, νῆε, εἶναι λίαν λεπτὸν διὰ φόρεμα στρατιώτου. Κίξεν· ὅτι ἂν δὲ ἦτο παρ' ἐμοί, εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου, τὸ ὄρασμα τοῦτο, ὅπερ εἶναι κατάλληλον διὰ φόρεμα ταγματάρχου, θὰ σοὶ ἀπέφερον ὀκταήμερον φυλακὴν καὶ δεκαπέντε τοῦλάχιστον μαστιγώσεις. Ἀλλὰ, μὴ σὲ μέλῃ, — παρ' ἐμοί δὲν εἶσαι ὑποχρεωμένος νὰ συμμορφώσῃς ἀκριβῶς πρὸς τοὺς κανονισμούς. Ἀλλως, ἀναμφιδόλως, ὅπως τιμῆς τὸν συνταγματάρχην σου, ἐθέλῃς νὰ διακριθῇς ἀπὸ τοὺς συντρόφους σου... Καλὰ... σὲ εὐχαριστῶ... Ἀλλὰ εἰς τὴν μεγάλην ἐπιθεώρησιν

τῆς μεθ' ὅριον μὴ λησμονήσης νὰ βάλῃς τὴν ἀληθὴ στρατιωτικὴν στολὴν σου, ἄλλως δὲν σοὶ ἐγγνώμαι... Ἐγὼ αὐτός πρέπει νὰ ὑπακούω πρῶτος εἰς τὴν πειθαρχίαν. Ἀπέναντι τῶν ἀνωτέρων σου, δὲν δύναμαι νὰ γνωρίζω ἄλλο, ἢ τὸ καθήκον μου, ἡ προστασία μου τότε δὲν θὰ σὲ ὠφελήσῃ... Μὴ τὸ λησμονήσης!

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς διδασχῆς ταύτης, ἀπαγγελομένης δι' ὅρους πατρικοῦ, ὅπερ ἐκάλυπτε τὸν σαρκασμὸν αὐτῆς καὶ τὴν πικρίαν, ὁ Βρονίνης, ὅστις εἶχε συνέλθῃ ἐκ τῆς συγκινήσεως του, κατέβαλλεν ἅπασαν τὴν ἰσχύϊν τοῦ χαρακτῆρός του, ὅπως συμμνησθῇ πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς νέας αὐτοῦ τιμῆς. Δὲν ἐτιμωρεῖτο οὕτω διὰ τὴν ἄλλοτε ὑπεριφάνειαν του, καὶ δὲν ὑπῆκουεν εἰς τὰς ῥητὰς διαταγὰς τῆς Βαράτσκας;

Ὁ συνταγματάρχης, ἀπὸ ἐστράφη πρὸς τὸν ὑπασπιστήν του γελῶν θερμῶς, ἀπετάθη ἐκ νέου εἰς τὸν στρατιώτην:

— Εἰξέυρεις, τοῦλάχιστον, τὰ ἀπαιτούμενα γυμνάσια; Ἀἰδῶμεν: στροφὴ ἐπ' ἀριστερά.

Ὁ Βρονίνης ἐξετέλεσε τὸ πρόσταγμα.

— Κάλισα. Δεξιὸς τοὺς ἐμπρός!... Ἀξιόλογα!... Τώρα κατ' ἀρέσκειαν... κατ' ἀρέσκειαν!...

Ὁ Βρονίνης ἐξετέλεσε πάντα τοὺς ὑπὸ τοῦ Γουρσλώφ διαταχθέντας ἐλιγμούς... Ἦτο ὁμοῦ καὶ ὁ τέλος ταῦς νὰ σταθῇ. Ψυχρὸς ἰδρὼς ἔρρεεν ἀπὸ τοῦ μετώπου τοῦ Ἀλεξάνδρου, τὰ γόνατά του ἐκάμπτοντο. Μόλις ᾤσθην αὐτὸν ἀπαλλαγέντα τῶν φρικωδῶν δεσμῶν τῆς μετατῆς ὑπηρεσίας, ἔπεσεν ἐπὶ τινος ἑδρας. Ἦτο ἐλεύθερος, ἰδύνατο νὰ ἀναπνέῃ.

(Συνέχεια εἰς τὸ πρὸς γέλι.)

ΕΝ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ

(Ἐκ τῶν τοῦ Ἑδμάνδου de Amicis)

Πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου ὁ γηραιὸς ἱατρός τοῦ 80 συντάγματος κύρισκετο ἤδη ἐκτός τῆς πόλεως καὶ ἐβάδιζε δι' ἀτραποῦ μονήρους πρὸς τὴν ἐξοχικὴν οἰκίαν φίλης τοῦ τινος κυρίας.

Φθάτας εἰς μέρος τι ὅπου ἐξετείνετο εὐρεῖα γυμνὴ πεδιάς φαινομένη ὡς πλατεῖα στρατιωτικῶν γυμνασίων, ἔστη καὶ ἤρξατο ρίπτων τὸ βλέμμα τῆς ἐκείσε συνωρμυμένος, ὥστε τὸ μέρος ἐκεῖνο τῷ ἀνεμνήνησκε λυπηρὰν ἐνθύμησιν.